

THE WORLD OFFROAD

BIENTIAN-
ΚΟΥΑΛΑ ΛΟΥΜΠΟΥΡ

Χρυσό Τρίγωνο

Λάος, βόρεια Ταϊλάνδη και λίγη Βιρμανία.

Το διαβόητο Χρυσό Τρίγωνο του οποίου άηποτε,
ένας συναρπαστικός προορισμός περιπέτειας σήμερα...

AKHIS TEMPERIDHS | A.T. ΒΟΥΛΑΝΕΤΟΥ

ΔΕΝ είναι deja vu, αλλά κάτι που έχουμε ξαναζήσει: Το ξενοδοχείο, τα υπαίθρια μαγειρεία, οι μικροπωλητές της οδού Πεταλίγγκ, όλα είναι όπως πριν από τρεις μήνες. Έπειτα από 13.000 χλμ. σε πέντε χώρες της ΝΑ Ασίας, νά 'μαστε πάλι εδώ, στην Κουάδα Λουμπούρ. Από τη μία αισθανόμαστε σαν να μας έχει στοιχειώσει η μαλαισιανή χερσόνησος, από την άλλη μας κυριεύει μια γλυκιά νοσταλγία πίσω σ' αυτήν την πόλη, που θεωρούμε πλέον σπίτι μας. Έχουμε πια τα στέκια μας, το σινεμά μας, τη γειτονιά, μέχρι και φίλους εδώ. Την πρώτη φορά που βρεθήκαμε στη μαλαισιανή πρωτεύουσα ήταν καλοκαίρι. Τώρα, παραμονές Χριστουγέννων, έχει ακόμη περισσότερη υγρασία και ρίχνει «καρέκλες» κάθε απόγευμα. Πόσο περίεργη αίσθηση είναι, αλήθεια, να σουλατσάρεις με κοντομάνικο στην Τσάινατσου, ακούγοντας χριστουγεννιάτικες μελωδίες από εποχιακά μαγαζιά με Αϊ-Βασίληδες τους οποίους πουλούν μουσουλημένες κοπέλες με μαντίλα...

- 01 Δεν είχαμε ξαναδεί μικρά παιδιά να εργάζονται σκληρά, όπως στο Λάος.
- 02 Αγέλη ελεφάντων, στο δρόμο προς το χωριό όπου ζουν οι γυναίκες Καγιάν.
- 03 «Καφέ, πονάει αυτό» είπε η Βούλα όταν φόρεσε τα μπρούτζινα δαχτυλίδια.

Βασανισμένη, υπέροχη χώρα

Ανασάναμε με ανακούφιση όταν μπήκαμε στο Λάος, μετά το αγχωτικό Βιετνάμ. Ακόμα και στην πρωτεύουσα, τη Βιεντιάν, οι ρυθμοί είναι χαλαροί. Το Λάος είναι γεωγραφικά στριμωγμένο ανάμεσα στο Βιετνάμ και στην Ταϊλάνδη, χωρίς πρόσβαση στη θάλασσα και χωρίς βιομηχανία. Το 1953 απέκτησε την ανεξαρτησία του. Αν δεν είχε γίνει αποικία των Γάλλων, θα ήταν μάλλον επαρχία της Ταϊλάνδης σήμερα, όμως ποτέ δεν κατάφερε να αναπτυχθεί όσο εκείνη. Το χεράκι τους έβαλαν και οι Αμερικανοί, βομβαρδίζοντας μυστικά τη χώρα από το '65 μέχρι το '73. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός επέφερε ουσιαστικά ένα κομμουνιστικό καθεστώς το 1975, το οποίο έθεσε τη χώρα σε απομόνωση για τρεις δεκαετίες. Τα τελευταία χρόνια το Λάος προσπαθεί να επιπλεύσει με σωσίβιο τον τουρισμό.

Το ταξίδι από τη Βιεντιάν μέχρι τα σύνορα της Κίνας είναι αργό και επίπονο, αλλά απολαυστικό οδηγικά: ένας στενός ασφαλτίνος δρόμος με χιλιάδες στροφές σε ένα ανάγλυφο τοπίο γεμάτο χωριά. Αυτή είναι η καρτ ποστάλ του Λάος. Φυσικά, δε λείπουν και οι τουριστικές παρενθέσεις, σαν το Βανγκ Βιένγκ, το «θέρετρο περιπέτειας» βόρεια της Βιεντιάν. Ταξιδιώτες με σακίδια στην πλάτη έρχονται εδώ για να κάνουν ράφτινγκ στον ποταμό Ναμ Σονγκ και τρέκινγκ στα σπήλαια της περιοχής. Το προσφιλέστερο χόμπι είναι το «tubing», η κατάβαση ποταμού με σαμπρέλα. Έχει πολύ γέλιο να βλέπεις παρέες κοριτσιών με σέξι μπικίνι να κατεβαίνουν μεθυσμένες το ποτάμι, κρατώντας σακουλίτσες με μοχίτο-μπόμπες στο χέρι.

Ακόμα βορειότερα βρίσκεται το Λουάνγκ Πραμπάνγκ, μία από τις πιο γοητευτικές πόλεις της ΝΑ Ασίας, αναγνωρισμένη ως μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς από την UNESCO. Χτισμένη σε μια χερσόνησο στη συμβολή των ποταμών Μεκόγγκ και Ναμ Χανγκ, συνδυάζει μοναδικά τη γαλλική αρχιτεκτονική με την αρχοντιά των βουδιστικών ναών Wat. Μέχρι το βορειότερο άκρο του Λάος έχει τόσες στροφές, που πιάνονται οι ωμοπλάτες σου από την οδήγηση. Για τέταρτη φορά βρεθήκαμε προ των πυλών της Κίνας. Είχαμε πει να μπούμε με λεωφορείο στη χώρα, να αγοράσουμε εκεί ένα κινέζικο παπάκι και να τη διασχίσουμε. Δεν τολμήσαμε. Εκ των υστέρων, βέβαια, το μετανιώνουμε...

Η τελευταία μας νύχτα στο Λάος έμελλε να είναι στην κωμόπολη Λουάνγκ Ναμ Τα, που βρίσκεται πάνω στην καινούργια εθνική, η οποία συνδέει την Κίνα με την Ταϊλάνδη. Μείναμε σε ένα πεντακάθαρο κινέζικο ξενοδοχείο και την επόμενη μέρα επισκεφτήκαμε γραφικά χωριουδάκια των Λεντέν, μίας από τις μειονοτικές φυλές του Λάος. Ήταν η πρώτη φορά που πατούσαμε σε χώμα μετά την Καμπούτζη. Ο δρόμος για το Χουάι Ξάι ήταν καινούργιος και φαρδύς, αλλά σε πολλά σημεία η άσφαλτος είχε σκιστεί σαν τσιγαρόχαρτο. «Made by China», τι περιμένετε; Έτσι φτάσαμε στο Χουάι Ξάι, στις όχθες του Μεκόγγκ. Ακριβώς απέναντι είναι το Τσιάνγκ Κονγκ της Ταϊλάνδης. Εδώ ήταν το πιο σημαντικό πέρασμα από την Ινδοκίνα στο Σιάμ τον περασμένο αιώνα. Δεν είχε μιλάρα να περάσουμε απέναντι, οπότε έπρεπε να περιμένουμε την επόμενη ημέρα. Παρ' ότι βρισκόμασταν στην καρδιά του Χρυσού Τριγώνου, της περιοχής που διοικείται με όμοιο το μισό τλανάτη, κανένας δεν ήρθε να μας πουλήσει ναρκωτικά. Αν έρθεις εδώ με κακούς σκοπούς, κινδυνεύεις να φας ισόβια...

Χίπες και άλλες φυλές...

Νά 'μασε πάλι στην Ταϊλάνδη, 1.000 χλμ. πιο βόρεια. Ίδια και απαράλλαχτη, όπως την αφήσαμε: άσφογοι δρόμοι, καθαρά χωριά και ευδιαστές αγορές παντού. Το πετρέλαιο είχε φτηνύνει δραματικά: από 31 μπατ το λίτρο τον Οκτώβριο, είχε πέσει στα 21 ένα μήνα μετά. Η οικονομική κρίση, παραδόξως, κάνει καλό στο ταξίδι μας. Στο Τσιάνγκ Μάι μείναμε πέντε μέρες. Τη δεκαετία του '60, η πόλη αυτή ήταν βασικός προορισμός των αυθεντικών χίπς, μαζί με την Καμπούλ και το Κατμαντού. Σήμερα είναι μια Μπανγκόκ σε μικρογραφία, που όμως δεν έχει προδώσει τον ανέμελο εαυτό της. Το μασάζ επιβάλλεται εδώ. Με 2,5 ευρώ σε πατάνε για μία ώρα και φεύγεις δέκα χρόνια νεότερος. Τις ημέρες εκείνες το Τσιάνγκ Μάι ήταν πραγματικά λαμπερό, χάρη στη γιορτή «Λόι Κρατόνγκ», που συμπιπτει με την πανσέληνο του δωδέκατου μήνα του σεληνιακού ημερολογίου. Είναι κάτι σαν τη δική μας πρωτοχρονιά και γιορτάζεται με γολοπεριώς. Για τρεις νύχτες το ποτάμι λαμπύριζε από τα χιλιάδες «κρατόνγκ» (πλωτά, διακοσμημένα κεράκια από κορμό μπανάνας) και η νύχτα γινόταν μέρα με τα βεγγαλικά και τα «κομ φά», τα χάρτινα αερόστατα που πετούσαν μικροί και μεγάλοι.

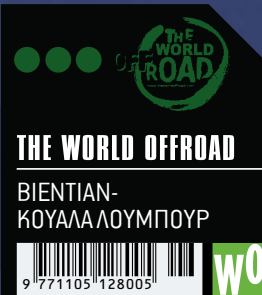
Στη συνέχεια ακολουθήσαμε τη «κίπικη διαδρομή» προς το Πάι, ένα ορεινό χωριό που σφύζει από ζωή. Χίπικη ζωή. Το ίδιο βράδυ φτάσαμε στο Μάε Χονγκ Σον, το βορειοδυτικότερο άκρο της Ταϊλάνδης, μία ανάσα από τα σύνορα με τη Μιανμάρ. Την επομένη επισκεφτήκαμε ένα από τα τρία χωριά στα οποία κατοικούν οι γυναίκες Κάρεν-Καγιάν, αυτές με τα μπρούτζινα δαχτυλίδια στο λαιμό. Ήμασταν υποψιασμένοι ότι και αυτή η εμπειρία -όπως τα πάντα στην Ταϊλάνδη- είναι ακόμα ένα τουριστικό προϊόν, όμως τελικά άξιζε τον κόπο. Οι κυρίες ήταν φιλικές, πανέμορφες και ιδιαίτερα επικοινωνιακές. Καμία δε μας ζήτησε χρήματα, μιας και βγάζουν το ψωμί τους πουλώντας ειδη λαϊκής τέχνης. Οι πιο πισίρικες είναι τυχερές που μεγάλωσαν στην Ταϊλάνδη, παρ' ότι, ως πρόσφυγες, δεν τους επιτρέπεται να κινούνται ελεύθερα στη χώρα. Υποχρεούνται να μένουν στους οικισμούς που έχει φτιάξει η κυβέρνηση και συντηρούνται -και- από τα μεγάλα ταξιδιωτικά γραφεία. «Ήθελα να σπουδάσω και να ταξιδέψω» μας είπε η Μάγια, μια πανέμορφη Καγιάν με το μωρό της στην αγκαλιά. «Όμως, τώρα που έγινα μπέρερ, έχω το ίδιο όνειρο για το παιδί μου.» Οι πιο μεγάλες είχαν έναν πόνο στο βλέμμα τους, όχι τόσο από το βάρος των δαχτυλιδιών, όσο από ό,τι είχαν βιώσει στη Βιρμανία από το εκεί καθεστώς της χούντας.

Οι Αβορίγινες της Μαλαισίας

Τους ονομάζουν «Οράνγκ Ασλί», που στη γλώσσα μπαχάσα σημαίνει «αυθεντικοί άνθρωποι». Είναι οι ιθαγενείς της μαλαισιανής χερσονήσου, που σήμερα αριθμούνται σε περίπου 100.000. Ζουν σε διάσπαρτους οικισμούς σε όλη την επικράτεια και αρκετοί έχουν ασπαστεί το μοντέρνο τρόπο ζωής και το χριστιανισμό. Οι Οράνγκ Ασλί που γνωρίσαμε εμείς μέσα στο εθνικό πάρκο Ταμάν Νεγκάρα -την παλαιότερη ζούγκλα του κόσμου- ζουν σε άγρια κατάσταση, σε ρηγμαμένες καλύβες και χωρίς τρεχούμενο νερό. Κυνηγούν, καλλιεργούν τη γη και κάπνισαν δουλιέουν ως ξενιστές ή ως βαρκάρηδες με τους τουρίστες. Για τους περισσότερους Μαλαισιανούς η ύπαρξη των Οράνγκ Ασλί θεωρείται ντροπή που αμαυρώνει το όνομα της ταχύτατα αναπτυσσόμενης χώρας. Στο παρελθόν έχουν καταπιεστεί δεόντως από τις μαλαισιανές κυβερνήσεις, έχουν μετατοπιστεί χωρίς τη θέλησή τους και σήμερα καταφέρνουν και διατηρούν τον τρόπο ζωής τους, μιας και η παρουσία τους έλκει τον τουρισμό.

Γεύση από Βιρμανία

Ακολουθήσαμε τον ορεινό δρόμο παράλληλα με τα σύνορα της Βιρμανίας (που μετονόμασε σε «Μιανμάρ» η κούντα) μέχρι την πόλη Μάε Σοτ. Πολλά αστυνομικά μπλόκα συναντάς εδώ, μιας και υπάρχει μεγάλο ρεύμα προσφύγων αλλά και λαθρεμπορίου οπίου από τη στρατοκρατούμενη γείτονα. Οι δύο χώρες διατηρούν διπλωματικές σχέσεις, και μάλιστα έχουν κατασκευάσει μια «γέφυρα φιλίας». Αφήσαμε το Discovery στα σύνορα, πήραμε μία ημερήσια βίζα και περπατήσαμε στην άλλη όχθη του ποταμού, στην παραμεθόρια πόλη Μιαγουάντι. Στο ποτάμι που χωρίζει τις δύο χώρες βλέπεις γυναίκες να παίρνουν γυμνές το μπάνιο τους, οικογένειες να περνούν στην απέναντι όχθη πάνω σε τεράστιες σαμπρέλες και καλοντυμένες τραβεστίνια πηγαίνουν στην Ταϊλάνδη για δουλειά.

Η Βιρμανία ήταν η 43η χώρα που επισκεφτήκαμε σ' αυτό το ταξίδι. Οι αστυνομικοί στα σύνορα ήταν πολύ φιλικόι μαζί μας, αλλά ας μη γελιόμαστε. Η χώρα δεινοπαθεί εδώ και δεκαετίες από μια στρατιωτική κούντα που την έχει αποκόψει από τον υπόλοιπο κόσμο, καταπατώντας αδιάστατα κάθε ανθρώπινο δικαίωμα. Η τελευταία μαζική διαδήλωση το Σεπτέμβριο του 2007 καταπνίγηκε βίαια με καπνογόνα και πυροβολισμούς στο ψαχνό. Με τέτοιο καθεστώς αναρωτιέσαι: «Να πάω σ' αυτήν τη χώρα ή όχι;». Εμείς πήγαμε, θεωρώντας ότι η παρουσία του ξένου είναι πάντα ένα παραθυράκι προς τον έξω κόσμο. Έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον η χώρα αυτή, κυρίως για την ανθρωπολογία της. Στο Μιαγουάντι, από τη μία συναντάς Ινδούς με «λόνγκι» (μακριές φούστες), και από την άλλη ασιατικές φυσιογνωμίες με καταγωγή από το Θιβέτ. Περπατήσαμε αρκετά στην πόλη, που ζει από το εμπόριο (και το λαθρεμπόριο) με την Ταϊλάνδη. Προσπαθήσαμε να αποσπάσουμε μία ατάκα από κάποιον ντόπιο για το καθεστώς, αλλά μάταια. Όλοι την ίδια κασέτα έπαιζαν: «Καλά ζούμε, ασφαλής χώρα, φιλικόι άνθρωποι» και τέτοια. Δεν μπορεί. Μια μέρα το κακό σπυρί θα σπάσει και σ' αυτήν την πολύπαθη χώρα.

Thai food

4.600 χλμ. σε 28 ημέρες κάναμε στην Ταϊλάνδη, κι όμως επισκεφτήκαμε λιγότερους ναούς απ' όσους βλέπει ο ταλαιπώρος «τουρίστας-πακέτο» σε τρεις ημέρες στην Μπανγκόκ και στην παλιά πρωτεύουσα, την Αγιουτάγια. Αν ακολουθήσεις τους ταξιδιωτικούς οδηγούς, η χώρα μπορεί να σε ξεκάνει με την πληθώρα των μνημείων της. Σε κάθε διασταύρωση και μία πινακίδα που σε οδηγεί σε κάποιο ναό. Η πραγματική Ταϊλάνδη, όμως, είναι αλλού: στα πολύχρωμα παντοπωλεία, στους πάγκους με το φτηνό φαγητό, στις υπαίθριες αγορές. Είναι απίθανοι οι Ταϊλανδοί στο να αναμειγνύουν μυρωδιές και γεύσεις. Κάθε μέρα δοκιμάζεις κάτι διαφορετικό, συνήθως με βάση το ρύζι και τα νουντλς. Στην Ταϊλάνδη κοστίζει φτηνότερα να τρως έξω από το να μαγειρεύεις στο σπίτι, και αυτό σημαίνει ότι οι πόλεις της σφύζουν από ζωή μέχρι αργά το βράδυ, ειδικά όπου υπάρχουν νυχτερινές αγορές. Γι' αυτό, ίσως, ως ταξιδιώτης δεν αισθάνεσαι ποτέ μοναξιά σ' αυτήν τη χώρα. Μετά είναι οι ντόπιοι. Εντάξει, δε θα πας μαζί τους για μπίρες, είναι άλλοι άνθρωποι. Σε σέβονται, όμως, και δεν προσπαθούν να σε εκμεταλλευτούν ως ξένο. Ποτέ δε θα σου βάλει «καπέλο» ο Ταϊλανδός - κι αυτό, ξέρετε, είναι μεγάλη πολυτέλεια σε τέτοια μέρη για τον ταξιδιώτη. Γι' αυτό κι εμείς αγαπήσαμε την Ταϊλάνδη και τώρα, που την έχουμε αφήσει, καμιά φορά το λέμε μεταξύ μας: Θα ζούσαμε άνετα μια μέρα εδώ. Μια άλλη μέρα, όμως, γιατί τώρα μας περιμένει ένα μεγάλο, συναρπαστικό ταξίδι στην Ινδονησία, με κατεύθυνση το Τιμόρ και, ναι, την Αυστραλία!_A. T.

ΛΑΟΣ ΕΚΤΑΣΗ: 236.800 τ.χλμ. ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ: 5,6 εκατ. ΣΥΝΟΡΑ: Ταϊλάνδη, Κίνα, Καμπότζη, Βιεντνάμ. **ΘΑΙΛΑΝΔΗ** ΚΩΔΙΚΟΣ: +856 ΩΡΑ: GMT +7 ΓΛΩΣΣΑ: Λάο και τοπικές διάλεκτοι **ΜΑΣ ΑΡΕΣΕ**: Ο νηφάλιος χαρακτήρας των ντόπιων, το Λουάνγκ Πραμπάνγκ, το ανάγλυφο τοπίο και η καθαριότητα της χώρας **ΔΕ ΜΑΣ ΑΡΕΣΕ**: Που σε κάποια τουριστικά μέρη φουσκώνουν - και εδώ - τις τιμές **ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ**: Το Λάος να καθιερωθεί ως ο οικονομικός παράδεισος της ΝΑ Ασίας **ΒΙΡΜΑΝΙΑ (ΜΙΑΝΜΑΡ)** ΕΚΤΑΣΗ: 678.500 τ.χλμ. ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ: 48 εκατ. ΣΥΝΟΡΑ: Ινδία, Μπανγκόκ, Ταϊλάνδη, Κίνα, Λάος **ΘΑΙΛΑΝΔΗ** ΚΩΔΙΚΟΣ: +95 ΩΡΑ: GMT +7 ΓΛΩΣΣΑ: Μπουρμα, σιγνλικό **ΜΑΣ ΑΡΕΣΕ**: Τα πανέμορφα πρόσωπα των παιδιών **ΔΕ ΜΑΣ ΑΡΕΣΕ**: Που τη χώρα κυβερνά μια συμμαρία στρατιγών **ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ**: Η Μιανμάρ να βρει το δρόμο της προς τη δημοκρατία. Θα μπορούσε;

FAQ

ΚΟΣΤΟΣ ΒΙΖΑΣ: ΛΑΟΣ 35 USD, ΒΙΡΜΑΝΙΑ (ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΜΙΑΣ ΜΕΡΑΣ) 12 ΕΥΡΩ ΚΟΣΤΟΣ ΝΤΙΖΕΛ: ΛΑΟΣ 0,67 ΕΥΡΩ, ΤΑΪΛΑΝΔΗ 0,45 ΕΥΡΩ, ΜΑΛΑΙΣΙΑ 0,38 ΕΥΡΩ ΜΠΑΛΑΒΑ ΧΟΥΑΙ ΞΑΙ-ΤΣΙΑΝΓΚ ΚΟΝΓΚ: 25 ΕΥΡΩ **ΜΑΖΑΣ ΣΤΟ ΤΣΙΑΝΓΚ ΜΑΙ** 2,5 ΕΥΡΩ **ΚΟΜ ΦΑΙ (ΦΟΤΙΝΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟ)**: 0,5-1 ΕΥΡΩ **ΕΙΣΟΔΟΣ ΣΕ ΧΩΡΙΟ ΚΑΡΕΝ**: 5 ΕΥΡΩ **ΙΣΤΟΤΙΜΕΣ**: 1 ΕΥΡΩ = 10.900 ΚΙΠ **ΛΑΟΣ** = 46 ΜΠΑΤ **ΤΑΪΛΑΝΔΗΣ** = 0,2 ΚΙΑΤ **ΜΙΑΝΜΑΡ** = 4,7 ΠΙΝΓΚΙΤ **ΜΑΛΑΙΣΙΑΣ** **INFO**: Δείτε πού βρισκόμαστε τώρα στο www.theworldoffroad.com

5/11/2008 **Βιεντνάμ**, 87.861 χλμ.: Επισκεπτόμαστε τον Πα Τατ Λουάνγκ, το χρυσό ναό του 16ου αιώνα και ιστορικό σύμβολο της χώρας. **6/11/2008** **Κόσ**, 88.089 χλμ.: Προσπερνάμε το ορεινό θέρετρο Βανγκ Βιένγκ και κατασκηνώνουμε στα 1.800 μ., δίπλα σε θερμές πηγές. Φοβερή διαδρομή! **7/11/2008** **Λουάνγκ Πραμπάνγκ**, 88.240 χλμ.: Η πιο όμορφη πόλη της χώρας, με αμέτρητα μοναστήρια και υπέροχα ξύλινα σπίτια που έχουν μετατραπεί σε ξενοδοχεία.

9/11/2008 **Χουάι Ξάι**, 88.727 χλμ.: Είμαστε στο Χρυσό Τρίγωνο του οπίου, στην όμορφη πόλη του Σιάμ και της Ινδοκίνας. **10-14/11/2008** **Τσιάνγκ Μάι-Ταϊλάνδη**, 89.065 χλμ.: Όμορφες μέρες με πολύ γράφιμο, περίπλοκο, μασάζ και ενυδάτι από τα βεγγαλικά. Πόγω της γιορτής Λόι Κρατόνγκ. **15/11/2008** **Μάε Χονγκ Σον**, 89.315 χλμ.: 762 στροφές σε 136 χλμ., για να φτάσουμε στο κίτρινο χωριό Πάι. Κατασκηνώνουμε δίπλα στο ποτάμι, ένα βήμα από τα σύνορα με τη Βιρμανία. **16/11/2008** **Το Σονγκ Γιανγκ**, 89.603 χλμ.: Γνωρίζουμε τις πανέμορφες γυναικείες Κάρεν με τα δαχτυλίδια στο λαιμό.

17/11/2008 **Καμπόενγκ Πετ**, 89.914 χλμ.: Μπαίνουμε με προσωρινή άδεια στη Βιρμανία και περνάμε τη μέρα μας στη μεθοριακή πόλη Μιαγουάντι. Πολύ φτωχή χώρα... **18-20/11/2008** **Μπανγκόκ**, 90.233 χλμ.: Περιμένοντας -μάταια- να διορθώσουν τη διαρροή ηλαίου από το τούρμπο, κοιμόμαστε για τρεις νύκτες στο συνεργείο της Land Rover (!). Πίσος το έχει ξενακάνει αυτό; **22/11/2008** **Πενάνγκ-Μαλαισία**, 91.330 χλμ.: Διασχίζουμε τη νότια Ταϊλάνδη σε μιάμιση μέρα, παρά τις καταρρακτώδεις βροχές.

23-28/11/2008 **Κουάλα Λουμπούρ**, 91.736 χλμ.: Το αυτοκίνητο στο συνεργείο κι εμείς στα παλιά μας ημέρια. **30/11/2008** **Πόρτο Τζαμόν Νεγκρά**, 92.044 χλμ.: Κατασκηνώνουμε στο πιο παλιό τροπικό δάσος του πλανήτη και γνωρίζουμε τους θιαγενείς της Μαλαισίας. **1/12/2008** **Κάμερον Χιλλς**, 92.394 χλμ.: Εδώ είναι η Ελβετία της Μαλαισίας! **2-8/12/2008** **Κουάλα Λουμπούρ**, 92.626 χλμ.: Και πάλι το αυτοκίνητο στο συνεργείο, για αλλαγή του τούρμπο. Οργανώνουμε το ταξίδι μας προς την Ινδονησία. Θέλουμε όσο ποτέ να ταξιδέψουμε και πάλι!

100.000 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΜΕ DISCOVERY 3

Ένδειξη χιλιόμετρα: 101.626, χλμ. ταξιδιού: 92.626, χλμ. διαδρομής: 4.765, ανεφοδιασμοί: 8, λίτρα ντίζελ: 547, λίτρα/100 χλμ.: 11,5.

- >3/1/2007: Ημέρα κατασκευής του αυτοκινήτου στο Σόλιχαλ
- >26/2/2007: Ξεκινούν οι εργασίες στη Roverland Γκαμπλέτας
- >22/4/2007: Αντικατάσταση ελαστικού slave cylinder συμπλέκτη και αλλαγή λαδιών >25/4/2007, 7.500 χλμ.: Η περιπέτεια ξεκινά! >22/5/2007, 11.627 χλμ.: Αντικατάσταση slave cylinder συμπλέκτη στο Μαρόκο >18/6/2007, 17.625 χλμ.: Σέρβις στο Ντακάρ >4/9/2007, 33.699 χλμ.: Σέρβις και επισκευή χειρόφρενου στη Ναμίμπια >5/10/2007, 37.567 χλμ.: Αντικατάσταση master cylinder συμπλέκτη στη Ν. Αφρική >7/10/2007, 38.343 χλμ.: Νέα ελαστικά της Cooper >8/11/2007, 45.473 χλμ.: Σέρβις στην Τανζανία >22/1/2008, 59.919 χλμ.: Αλλαγή εμπρός τακακίων στην Αίγυπτο >20/2/2008, 66.000 χλμ.: Μεγάλο σέρβις και επισκευές στη Roverland Γκαμπλέτας. Νέα ελαστικά BF Goodrich A/T - κορηγία της Michelin Hellas >3/4/2008, 67.500 χλμ.: Ολοκλήρωση πίσω αμορτισέρ από τον Jam Sport >2/6/2008, 78.574 χλμ.: Ρύθμιση χειρόφρενου, αλλαγή master cylinder συμπλέκτη και σέρβις στο Πακιστάν >26/6/2008, 82.232 χλμ.: Αλλαγή μπροσινών τακακίων στο Νεπάλ >22/7/2008, 85.076 χλμ.: Αλλαγή master/slave cylinder συμπλέκτη και κεντρικής μονάδας χειρόφρενου στη Βομβήν >24/10/2008, 93.845 χλμ.: Αλλαγή λαδιών και πίσω τακακίων στην Καμπότζη >23/11/2008, 100.736 χλμ.: Αντικατάσταση κεντρικής μονάδας χειρόφρενου (4η φορά), τσιμούχας ηλαίου πίσω διαφορικού και τούρμπο στη Μαλαισία

